

POEZII la SAGA

DUMITRU ICHIM

SUB RĂDĂCINĂ PĂTRATĂ

azi dimineață
în oglindă
se odihnea
nucul de acasă.

era atât de plin
de amintirile noastre
că unul dintre flautele lui
s-a trezit din mine
mângâindu-te
pe mireasma ta,
cea mult mai amară
decât sâmburele
timpului
închiat de copaci
sub rădăcină pătrată.

CUMPĂNIRE

Acolo printre măslinii cimitirului -
răsăritul soarelui!
Acesta răsărea
numai pe cărările morților,
dar ei se prefăceau că nu le pasă
pentru că așa îl învățase tatăl lor,
Dintr-o greșeală,
călcând pe cărarea groparului,
a descoperit primul lui bocet
de peste ape:

Groparule de oameni și de stârvuri,
a strigat atunci deasupra tuturor morților,
de unde-ai învățat lumina să mi-o bei?
Tu nu știi că pe malul celălalt,
pe inelar,
Strămoșului de ape

fântână i-am zidit
și doar lui Dumnezeu e-ngăduit
să-i înflorească unda și blestemul?
**

ELSA DORVAL TOFAN

CA DE OBICEI

ca de obicei
scriu pe hârtie reciclată
ușor gălbuie
notițe, numere de telefon,
adrese mail,
coduri de acces, rezultate
la scrable,
desigur, acele partide în care
bat eu.

scriu rezidual, unitatea poetică
cea mai bună
rămâne în gând, rețin o parte,
o pun în pagină
va deveni o pistă poetică, nimic
mai mult
între timp fac ce fac toți oamenii
butonez celularul
mai aflu una, alta despre derapaje
în tenis,
despre războaiele în desfășurare și
Armagedon
(un fel de ultim ceas al Pământului)
depășit de mult...

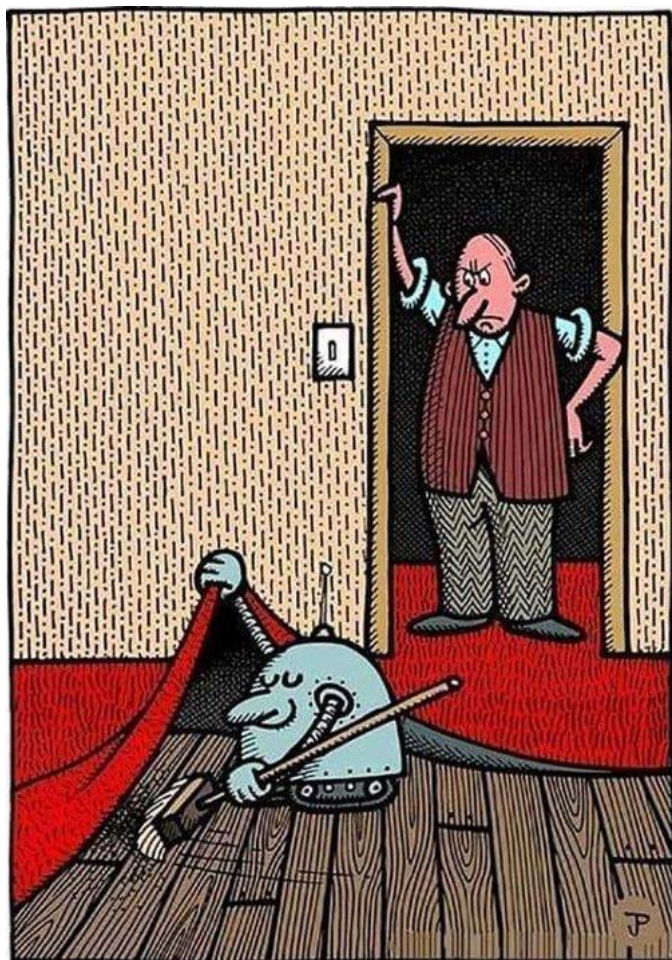
trimit, primesc mailuri, majoritatea
formale
foarte puține umane, scrise frumos
simplu
cu afecțiune, pe care eu o frământ
și o dau
coaptă mai departe, dar abnegația,
nu

prezintă interes, ca de obicei scriu
pe hârtie reciclată,
portocalie
ca Pământul, clona
lui Marte

aștept
să văd ce-o să mai vină, a trecut
Armagedonul...

DIORIT

sunt o războinică, o gladiatoare, mă bat
pentru oricine nu vrea
să se bată, pentru tine. mă bat fără să-mi
fac planul unei victorii
anunțate, pur și simplu, strângând pumnii
scrâșnind din dinți. respir
sacadat în fața agresiunii. acum, îl apăr pe
garamond,
nimeni nu mai știe cine a fost, toată lumea
crede că este un caracter
grafic, un font. seara mă lupt cu braconierii
urșilor polari, hoții de
banchize și de alb, mă iau la trântă cu vântul
care ocolește harpa eoliană
și o condamnă la tăcere, izbesc cu pumnul
în aerul alterat de acufene,
pun la pământ inamicul plecotusului auritus
și pe cel al crepusculului abstrus.
mai cu seamă arunc cu bolovani rotunzi în
omul câinos, zbârcit și perfid
care le știe pe toate, care vorbește prea mult,
dar alții și alții se ridică, zombi
pietrele s-au rărit, precaută păstrez un diorit
pentru mine. mă atac, atacând.

CONTRADICȚIE ÎN FAPTE

femeia își trage picioarele umflate pe asfaltul lipicios, duce mâna la gură și trage din țigara careia i-a rupt filtrul. trece, cealaltă mână, prin părul aspru. se oprește lângă camionul cu 12 roți îl măsoară cu privirea, dă cu bocancul, ușor, în ușa înghețată, urcă abil în cabină, pornește motorul îl ascultă, acționează colorate butoane, evacuează aerul din supape, pregătește mastodontul de cursă.

nu este blondă, nici insolentă, nu arată *bine*, dar răspunde perfect parametrilor prestabiliți: fiabilă ascultătoare, silențioasă, câștigă bine, întreține, nu este întreținută. femeile frumoase trec pe lângă ea, cele care știu să insulte, pentru că nu are meserie, pentru că nu are studii (cine ar sta cu una ca ea) și cum face că se descurcă la toate, în casă...pe ea o detestă și bărbații care nu recunosc, dar și-ar dori să aibă, chiar și *butucănoasa*, câteva șuvițe blonde invidioși pe camionul ei, pe scaunul care îi oferă o perspectivă de *sus*, pe faptul că motorul îi toarce

la prima *cheie*

cu toate că este singură îi este bine, își dă seama că ignorată este *puternică*, nu este contradicție în fapte, ce glume s-ar putea face, cine ar îndrăzni, doar se știe, o șoferiță este un șofer și are în cabină o rangă oțelită

Vedere de pe pod

Îmi place să stau pe poduri, mai ales
peste căi ferate care diverg și nu se
întâlnesc niciodată
decât la un infinit extrem de aproape
unde totul este alb, parfumat industrial,
cu coșuri de cărămidă clădite peste
turcoazul zilelor de joi și undeva te
găsesc din amintire sau
dintr-o avidă improvizație,
așezată în cel mai strâmt colț al unui
birou de gară prăfuită,
aranjând flori într-o vază transparent
aparentă,
existentă doar în imaginația noastră
la fel ca tabloul bunicului, ceasul CFR
pus peste grindă,
ca icoana pe sticlă cu baluri
și sfinți sfârtecați de
încercările de a zbura spre paradisul lui
Dante...
dar uite ca un tren se apropie
și macazurile speranței se
schimbă, steagurile se schimbă,
revoluția e aproape,
momentul se pliază și trece, amândoi
dispărem stingheriți la treburile noastre
diurne
ne-romantice.

Gustavo Hernandez & AG

Vara, cu o tipă în excursie

Uneori tu erai Hamlet...
și spaghetele surorii mele. Sub un copac
de prun altoit, o lectură simplificată a
"Iliadei".
M-ai ținut sătul și amuzat. Eram genul
ăla de copil rotund.
M-am înfruptat din ceea ce a rămas.
Nu am vrut o povară adevărată, propria
mea navă sau poveste.
Nu am vrut să merg mai departe.
Nu am vrut să fiu nevoit să dau cu șutul
în tine. În aparatul tău.
Nu am vrut niciodată nostalgie.
Obişnuiam să ne cunoaştem,
îți amintești?
Uscați. Umed. Uscată. Umed.

De ce a trebuit să deschidem grădina?
De ce nu puteai să fii mereu un spălător
de ferestre sau zugrav de postere cu
"I CAN'T DRIVE ROAD 66"
la târgul de rable
sau vânzător de ochelari de soare.
Nu am vrut niciodată să te pun la
întrebări.
Și dacă mă cere unul anul ăsta?
Și dacă nu voi putea să scap de el?
Și dacă mă mănâncă
doar pe jumătate vie?

Și dacă tot ce este în fundul grădinii
sunt doar fantome agățate de o sfoară de
rufe?

Bruno Herscovici

Locuințe muncitorești

Camera ta, etajul cinci fără lift

E posibil să crezi într-un o viață
suportabilă într-o cameră albă,
pe una din străzile anonime și ordonate
de partid

Un tramvai alb roșu care trec peste
podul de peste râu

Imaginați-vă:

un fotoliu verde pentru citit, un bec de
gaz pentru cafea, o lampă cu abajur
ieftin de la talcioc aruncând cercuri de
lumină afumată. Afară, funinginea se
prelinge pe margaretele din terenul
liber, croitorul coboară la colț pentru un
ziar, omul cu sandvișuri stă în ușa lui
ascultând discursuri patetice la radio.
Treci pe lângă el cu un schimb de priviri
grave, cu vecinii tăi, colegi de muncă la
turnătorie
mândri în felul vostru de a fi ales într-o
perfectă disciplină
o singurătate la care îți spui
că ai fi ajuns oricum.

Baruch Elron

